

[Aksel Larsen.]

siden da. Nu bliver der ikke tale om i givet fald at „forsvare vor neutralitet“, for Danmark er medlem af en militæralliance og har desværre brudt med 150 års neutralitetspolitik. Nu bliver der ikke tale om, hvordan det vil gå de soldater, vi forsøger at sende i felten. Det bliver spørgsmålet om, hvordan det vil gå dette land, hvis det er aktiv deltager i en storkrig, hvor de moderne krigsvåben ubetinget vil blive taget i brug. Da vil Danmark ikke alene blive gjort til et ubeboeligt område, men til et ubeboet område.

Jeg ved godt, at der er nogle, der stadig væk klamrer sig til den vanvittige tanke, at vi må have et militærvæsen herhjemme, der kan tage det første stød, og når vi så selv har taget det første stød, kan vore allierede komme os til hjælp. Det var nu ikke helt det, Danmarks udenrigsminister sagde for 11 år siden, da Danmarks indtræden i Atlantpagten blev vedtaget. Det var ikke helt det, han sagde; han sagde noget om — jeg har det ikke ordret — at det, vi kan være sikre på, er, at vore store allierede i Atlantpagten vil, hvis Danmark bliver angrebet, kunne udøve repressalier mod angriberen. Det skal jo nok hjælpe, at der udøves repressalier mod en eventuel angriber. Det er lige så udmærket, som hvis det skulle ske for en af os her, at han blev kørt over på gaden af et motorkøretøj og ikke slap fra det med livet. Hvis føreren af motorkøretøjet er skyld i ulykken, vil der blive udøvet repressalier imod ham, han kan måske ikke alene miste kørekortet, men komme kortere eller længere tid i fængsel. Jeg tror ikke, det hjælper den afdøde ret meget.

Jeg må have lov til at sige, hvad jeg måske har nævnt før, at hele situationen er så træffende karakteriseret af forstander Haugaard på St. Restrup Husmandsskole, som siger, at vore store allierede i Atlantpagten har ikke lovet at forsvare dette land, men de har lovet, at hvis nogen smider atombomber her, skal de nok smide atombomber andre steder. Jeg kan bare ikke se, det kan hjælpe os. Jeg tillader mig at minde i særdeleshed de ærede medlemmer, som stadig væk går i den temmelig vanvittige opfattelse, at Sovjetunionen skulle pønse på at angribe Vesteuropa, om

— jeg kalder det en vanvittig opfattelse, for hvis Sovjetunionen havde pønset på det, havde den nok gjort det for længe siden — at for ikke så lang tid siden blev der sendt to raketter fra et område omkring Aralsøen, der ligger i det vestlige Asien, til Stillehavet, til et område i nærheden af Hawaii. Afstanden målt langs jordens runding fra affyrsstedet til målmrådet var 12 500 km. Da raketterne antagelig går nogle hundrede kilometer op gennem atmosfæren og derpå ned igen, har de tilbagelagt en langt, langt større strækning. Træfsikkerheden skal have været eminent, man skal have ramt ca. 1 km fra det sted, man ville ramme. Jeg kan tænke mig, at det vel omtrent svarer til, hvis man med et ganske almindeligt infanterigevær skulle skyde på et par hundrede meters afstand og ramte plet. Det tog en halv time for raketterne at tilbagelægge denne afstand. Jeg ved ikke, hvorfra raketter i givet fald kunne tænkes at blive affyret mod dansk territorium; jeg har ikke noget imod, om nogen absolut vil forestille sig, at de skal blive affyret fra Sovjetunionen, for man skal ikke forhindre folk i at have den fornødne fantasi, og det kan desuden hjælpe til at illustrere aldeles udmærket. Men de kan også affyres fra Vesttyskland, England eller andre steder, hvor man end kan tænke sig det. Hvis det er fra et sted i Europa, kan man dog vist nok regne ud efter erfaringerne med de 12 500 km's raketter, at raketter med atom- eller brintbombeladning vil kunne nå Danmark fra affyrsstedet på et par minutter eller måske endnu kortere tid.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde, at han var jo ikke militær fagmand. Det beklager jeg meget. Han har siddet 3½ år i forsvarsministeriet — nej, undskyld, det har det ærede medlem ikke, det var i udenrigsministeriet, så jeg beder om forladelse, det ærede medlem har kun siddet et halvt år som forsvarsminister, og i den tid har han ikke tilegnet sig den fornødne sagkundskab. Men jeg henstiller til dem, der er tilhængere af dette militærforlig, at de spørger de sagkyndige, om der er nogen som helst mulighed for et forsvaret af Danmark mod sådanne raketter. Jeg tror ikke, der er nogen som helst mulighed. Jeg synes derfor, man skulle